

ת"פ 2816/04/20 - בעניין: מדינת ישראל - המחלקה לחקירות שוטרים נגד שובל יונה

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 2816-04-20 מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש

נ' יונה

לפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - המחלקה לחקירות שוטרים המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד אורי הכהן

נגד

הנאשמת

שובל יונה

ע"י ב"כ עו"ד רון פרסטר

גזר דין

כתב האישום והסדר הטיעון

1. הנאשמת, ילידת 2000, הורשעה על פי הודאתה ובמסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן המייחס לה עבירה של **שיבוש מהלכי משפט**, ביגוד לסעיף 244 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בעת הרלוונטית שימשה הנאשמת שוטרת במשטרת ישראל בתפקיד מוקדנית במוקד 100 במחוז מרכז של המשטרה. ביום 22.9.19 בשעה 02:25 התקבל במוקד, בעמדה של מוקדנית אחרת, דיווח מפי אזרח אודות חשד לביצוע עבירת מין באישה בגילופין בנתניה. המוקדנית על פי הנוהל העבירה את המשך הטיפול בדיווח לשוטרת הדר עקרבי שתפקידה ליצור קשר עם ניידות המשטרה באזור ולהכווין למקום האירוע.

הנאשמת שהיתה אף היא אותה שעה במשמרת במוקד ידעה אודות הדיווח שהתקבל והבחינה בפרטיו, לרבות מיקום האירוע וכתובתו על גבי צג המחשב בעמדתה, וסברה כי חברה, לרבות בן זוגה, מעורבים באירוע. בנסיבות אלה, זמן קצר לאחר קבלת הדיווח, ועוד לפני שניידות המשטרה הגיעו למקום האירוע, התקשרה הנאשמת לשוטרת וביקשה ממנה לבטל את הגעת הניידות למקום ו"לסגור את האירוע", תוך שטענה בכזב כי מדובר בדוד שלה ובבת זוגו וכי שניהם בגילופין וחוגגים יום הולדת. בתגובה הסבירה המוקדנית לנאשמת שעל פי הכללים אסור בנסיבות אלה "לסגור אירוע", והזהירה אותה שלא ליצור קשר או לשוחח עם מי מהעורבים באירוע. כעבור מספר דקות, בשעה 02:30, חרף העובדה שידעה כי הדבר אסור על פי דין ולמרות שהוזהרה מפני מעשה שכזה, שלחה הנאשמת מסרון לבן זוגה ששהה אותה עת סמוך למקום האירוע, הודיעה לו על תוכן הקריאה שהתקבלה במוקד, אמרה לו שכוחות משטרה בדרכם למקום ושעליו

עמוד 1

לעזוב מיידית את המקום. בתגובה אמר לה בן זוגה כי הוא כלל אינו קשור לאירוע.

3. בהתאם להסדר הטיעון הוסכם שהנאשמת תשלח לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר בעניינה, אשר לבקשת ההגנה יבחן את שאלת ביטול ההרשעה בתיק זה. המאשימה הודיעה שהיא עומדת על הרשעתה של הנאשמת בדיון. לעניין העונש הוסכם שהצדדים יטענו באופן חופשי.

תסקיר שירות המבחן

4. מתסקיר שירות המבחן מיום 6.10.21 עולה כי הנאשמת בת 21, רווקה, מתגוררת עם הוריה ועובדת כאחראית קופאיות בקצביה. הנאשמת נולדה עם מחלת FMF (קדחת ים תיכונית) הגורמת לכאבי בטן כרוניים, בגינה היא מטופלת תרופתית בקביעות, אולם אין בה כדי להגביל את תפקודה היומיומי. הנאשמת סיימה 12 שנות לימוד, שירתה שירות צבאי מלא, מתוכו כשבעה חודשים בשח"מ (שירות חובה במשטרה), שם בוצעה העבירה דנן, ולאחריה ביחידה לחקירות מיוחדות. בחודש אוקטובר 2021 החלה לימודים אקדמאיים במכללה האקדמית נתניה, בתחום ניהול מערכות בריאות. לנאשמת אח בכור המשרת כמפקד במשמר הגבול ואביה שוטר תנועה. המשפחה מהווה עבורה גורם תמיכה משמעותי בהליך המשפטי. הנאשמת נעדרת עבר פלילי.

בהתייחסותה לעבירה קיבלה אחריות על המיוחס לה וביטאה הבנה לחומרת מעשיה. מסרה כי ביום האירוע עבדה במוקד המשטרה וכשהתקבל דיווח אצל אחת המוקדניות לגבי התנהלות מינית לא נאותה במועדון בנתניה, קישרה אותו למקום הימצאותו של בן זוגה דאז וחבריו שנכחו במועדון, ועל כן ביקשה מהמוקדנית לסגור את האירוע ולא לשלוח נידת למקום. לאחר סירובה של המוקדנית, שלחה הודעת טקסט לבן זוגה דאז, שיתפה אותו כי נידת משטרה בדרך למקום. הנאשמת הסבירה את התנהלותה על רקע תפיסתה כי לא יתכן ואירע דבר לא חוקי במועדון נוכח היכרותה עם המבלים בו. לדבריה, יתכן ופעלה כך על מנת להרשים את בן זוגה בכוח שהיה בידיה מתוקף תפקידה. הנאשמת מבינה כיום את הפסול במעשיה, כי פעלה באימפולסיביות ללא שיקול דעת וללא אחריות לתפקידה, ומבינה את ההשלכות החמורות שיכולות היו להיות על המעורבים למרות שלא היה בכוונתה להרע או להזיק. השרות התרשם שהנאשמת מבטאת שאיפות להתפתחות והתקדמות במישורי חייה השונים, ומבינים את ביצוע העבירה על רקע גילה הצעיר והעדר שיקול דעת מצדה, אך לא התרשם מתכנון מוקדם או מדפוסים עבריינים בעייתיים המאפיינים אותה. בנסיבות אלה העריך השרות כי קיים **סיכון נמוך** להישנות עבירות דומות מצדה. שרות המבחן ציין שעונש שיכלול צו שרות לתועלת הציבור בהיקף של 120 שעות יהווה עונש חינוכי עבורה. גובשה תכנית של"צ.

באשר לביטול ההרשעה ציין שרות המבחן שהגם שהנאשמת ביטאה שאיפות להתקבל ללימודי רפואה בעתיד, הרי שלא הציגה כל מסמך המעיד על פגיעה בתפקודה התעסוקתי כעת. יחד עם זאת, נוכח גילה הצעיר, היעדר עבר פלילי, לקיחת אחריות מלאה על העבירה, שיתוף פעולה עם שרות המבחן ועל מנת שלא לפגוע בעתידה האישי והמקצועי, הומלץ לשקול בחיוב ביטול הרשעתה בדיון.

ראיות לעונש

5. מטעם הנאשמת העיד אביה, מר אמיר יונה. מעדותו עולה שהוא משמש כשוטר תנועה במשטרת ישראל מזה

כ-30 שנה וכי חלק גדול מהמשפחה משרת במשטרה. אחיו הצעיר משרת בתחנת שדות, כראש משמרת סיור, גיסו משמש בלש בתחנת טיבה, גיסתו עובדת בממד"א בהליך גיוס ומיון למשטרה, בן דודו שירת כחוקר בתחנת עפולה ובנו משרת במג"ב. לדבריו, בני המשפחה קיבלו את דבר העבירה באופן קשה וכי למעשה הנאשמת פעלה באירוע כילדה קטנה, בתום לב, בתמימות ובנאיביות, מבלי שאפילו תהיה מודעת לחומרת מעשיה. עוד סיפר שהנאשמת חולה בקדחת ים תיכונית ומגיל 14 נוטלת 2 כדורים ביום, כאשר לאחר האירוע הועלה המינון התרופתי והיא סבלה משניים או שלושה התקפים (תעודה רפואית - נע/1). כאשר להרשעתה בדיון העיד כי הסתבכות בפלילים היא זרה למשפחה שהמתנהלת באורח נורמטיבי וכי הנאשמת החלה ללמוד למבחן הפסיכומטרי וברצונה להירשם ללימודי רפואה בעתיד (נע/4).

טיעוני ב"כ הצדדים

6. ב"כ המאשימה הפנה לערכים החברתיים המוגנים בעבירה, שעניינם הגנה על סדרי שלטון ומשפט, מניעת פגיעה ביכולת של רשויות אכיפת החוק לחקור עבירות, לתפוס עבריינים, להעמידם לדין ובכך להגן מפניהם על החברה בכלל ועל קורבנות עבירות מין בפרט. נטען שבמעשיה פגעה הנאשמת בהתנהלות נכונה של המנהל הציבורי, בטוהר המידות ובאמון הציבור ברשויות בכלל ובמשטרה בפרט. מעשיה חותרים תחת תפקידה כשוטרת ומהווים מעילה קשה באמון שניתן בה במסגרת תפקידה הדורש חובת אמון מיוחדת. עוד נטען כי החומרה היתרה בכתב האישום המתוקן נובעת משני טעמים עיקריים - הראשון טמון **במהות המעשה**, מדובר במעשי שיבוש אקטיביים, המצויים ברף הגבוה במדרג החומרה שכן הנאשמת התקשרה לשוטר המגשר לאחר שראתה את הדיווח של מוקדנית אחרת ושיקרה לה כדי למלט את בן זוגה מהמקום. בהמשך לאחר שהוזהרה, יצרה הנאשמת קשר עם בן זוגה ומסרה לו מידע מתוך הדיווח המשטרתי, חשפה בפניו את פעולות האכיפה כתוצאה מאותו דיווח, עת חשבה שהוא מעורב במקרה הפלילי, והכל במטרה למנוע ולהכשיל חקירה. מדובר בכוונה מסוג מטרה, ולכן אין משמעות משפטית לעובדה שבן זוגה של הנאשמת לא היה מעורב במקרה כפי שדימתה הנאשמת. מדובר במעשים שעלולים להביא להכשלת מערכות אכיפת החוק, לפגוע בקורבן עבירת מין ולמלט מהדין את האחראים; הטעם השני טמון **במיהות העושה**, הנאשמת שימשה שוטרת במוקד 100, "הפנים" של משטרת ישראל והלב הפועם של העשייה, אליו כל אזרח פונה בעת צרה. עבירה כזאת חותרת תחת שלטון החוק ופוגעת באמון הציבור ברשויות, ומבוצעת על ידי מי שאמון על שמירה ואכיפת החוק, כאשר מדובר בחציית קו אדום, ומכאן החשיבות שבהטלת עונש מרתיע. נטען שהנאשמת גדלה במשפחה חיונית מוקפת שוטרים, ועל כן ודאי הייתה מודעת לכובד האחריות והמשמעות של שירות במשטרה. התובע עתר לקביעת מתחם עונש הולם הנע בין חודשיים מאסר לריצוי בעבודות שירות ל-12 חודשי מאסר, לצד ענישה נלווית.

באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, נטען כי הגם שכל הרשעה פוגעת באדם צעיר הנמצא בתחילת דרכו, הרי שלא הוכח שלנאשמת יגרם נזק קונקרטי או חריג באם תורשע, בוודאי לא נזק העומד כנגד חומרת העבירה אותה ביצעה וכי אין בהרשעת הנאשמת בכדי לפסול אותה מעיסוק ברוב התפקידים והעבודות או מלימודיה. נוכח גילה הצעיר, היעדר עבר פלילי, הודאתה במסגרת הסדר טיעון, נטילת אחריות ותסקיר חיובי, עתר ב"כ המאשימה לגזור על הנאשמת עונש ברף הנמוך של מתחם הענישה לו עתר, דהיינו 3 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי וקנס כספי.

ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה.

7. ב"כ הנאשמת עתר לסיים את ההליך מבלי שהנאשמת תישא את הכתם של הרשעה בפלילים, וזאת בהתאם להמלצת שירות המבחן. נטען שהנאשמת נמצאת בתחילת דרכה, בת 21, כשבמועד ביצוע העבירה היתה כבת 19,

דהיינו נמנית על קבוצת ה"בגירים-צעירים". נטען שמכתב האישום נמחקה עבירת המרמה והפרת האמונים ונותרה רק עבירה של שיבוש מהלכי משפט, המתאימה לסיום ההליך ללא הרשעה. ב"כ הנאשמת טען שחלומה של הנאשמת היה להתגייס למשטרה והיא אף שלחה מייל למשטרה בענין זה (נע/2). לדבריו, הנאשמת התגייסה לשירות צבאי במסגרת משטרת ישראל (שח"מ) אך הודחה מהקורס והוצבה מחדש בצב"ל, בתפקיד של יד ימינו של מפקד היחידה המרכזית לחקירות מיוחדות במצ"ח (מכתב הערכה ממפקד הימל"מ - נע/3). נטען שהעבירה בוצעה לאחר הדחתה מהקורס, כלומר למרות שנאמר לה שהיא לא מתאימה להיות שוטרת והיא הוחזרה למוקד 100 ובכך, נטען, שהמשטרה התרשלה בהצבתה. הסניגור טען שמהתנהלות הנאשמת עולה הפן הילדתי שלה בעת האירוע, אין כל תחכום והבנה של הסיטואציה הואיל והיא מתקשרת לשוטרת ואומרת לה לסגור את האירוע מבלי להבין שזה לא יתכן. לראיה, השוטרת בהודעתה מסרה שהתרשמה שהנאשמת כלל אינה מבינה את מהות הדברים. נטען שהנאשמת אכן שלחה מסרון לחברה לשעבר, מי שהיה אהבת נעוריה, אך נאמר בכתב האישום המתוקן שהחבר כלל אינו קשור לאירוע ולא היה בידו להכשיל את החקירה, על כן לא נגרם כל נזק. נטען שמהתסקיר עולה שהנאשמת לוקחת אחריות, מביעה חרטה, מבינה את החומרה שבמעשים ואין כל נזקקות טיפולית בעניינה הואיל ומדובר במעידה חד פעמית. הסניגור טען שהרשעה פלילית תפגע בעתידה המקצועי, שכן בכוונתה לפנות ללימודים אקדמאיים, היא נבחנה בבחינה פסיכומטרית (נע/4), נרשמה למכללת נתניה לניהול מערכות בריאות (נע/5) וברצונה לפנות ללימודי רפואה בעתיד. הנאשמת שילמה מחיר יקר עד כה, כשעצם ניהול ההליך הפלילי מרתיע בעניינה, וספגה אכזבה, בושה וכעס מצד בני המשפחה. נטען שהנאשמת חולה במחלה המתאפיינת בהתקפים של כאבי בטן חזקים שמרתקים אותה למיטה, אך היא לא מוותרת ומבצעת את המוטל עליה למרות המגבלה (נע/6-נע/8).

ב"כ הנאשמת הגיש פסיקה הנוגעת להליכים שהסתיימו ללא הרשעה, גם כאשר מדובר באי עמידה בנטל הקשה להוכחת פגיעה קונקרטית בשיקומו, בתעסוקתו או בלימודיו של הנדון, וזאת כשמדובר בנאשמים המשתייכים לקבוצת ה"בגירים-צעירים" שנמצאים בראשית דרכם. לאור זאת עתר הסניגור לאמץ את המלצות שרות המבחן ולהימנע מהרשעת הנאשמת בדיון.

8. הנאשמת, בדברה האחרון, הביעה צער, לקחה אחריות על העבירה כשלטענתה לא התכוונה ולא חשבה שמעשיה יביאו למצב אליו נקלעה. עוד הוסיפה שברצונה ללמוד רפואה, ובשלב זה התקבלה לשנה ראשונה בלימודי מנהל מערכות בריאות במכללת נתניה.

דין והכרעה

9. בהתאם לעקרון ההלימה המנחה בענישה, יש לקיים יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה, בנסיבותיו, ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

בפתח הדברים יוער כי יש לקבל את טענת ב"כ הנאשמת בדבר א-סימטריה באשר למחיקת הוראת החיקוק הנוגעת לעבירת מרמה והפרת אמונים, מחד, ולהותרת תוכנה בגוף כתב האישום המתוקן (סעיף 7 סיפא). על כן, ולאור מחיקת העבירה של מרמה והפרת אמונים מכתב האישום המתוקן, יש להתעלם מהמלל המופיע בסעיף 7 לכתב האישום המתוקן, שעניינו קישור בין פירוט המעשה לסעיף החיקוק (שכאמור, נמחק).

עיקרון יסוד הוא שעל מהלכי המשפט, ובכלל זה מהלכי החקירה, להיות שלובים באופן הדוק עם החובה המוסרית והמשפטית לומר אמת, לפעול ביושר ובהגינות בכל הליכי עשיית המשפט, מראשיתם ועד סופם, כאשר במובן זה נודעת חומרה גדולה לעבירה של **שיבוש מהלכי משפט**, כל שכן מקום בו מי שמבצע את העבירה הוא **איש משטרה**, האמון מעצם תפקידו על שמירת החוק, כמו גם על בטחון הציבור והגנתו (רע"פ 7153/99 **אורי אלגד נ' מדינת ישראל**, נה(5) 729; ת"פ (שלום רמ') 2078-10-13 **פרקליטות מחוז מרכז נ' עבד אל מונעם אל ג'יוסי** (19.3.15) (ערעור שהוגש נדחה (עפ"ג (מחוזי מרכז) 28722-04-15); ת"פ (שלום ב"ש) 54987-08-16 **מדינת ישראל-מח"ש נ' שי בן יחזקאל שלמה** (23.11.17)).

10. מעשיה, איפוא, של הנאשמת פגעו בשורה של ערכים חברתיים מוגנים, ובכלל זה - פגיעה באמון הציבור בגורמי אכיפת החוק העוסקים בשמירה על שלטון החוק; פגיעה בטוהר המידות; פגיעה בתקינות פעולת המנהל; ופגיעה באינטרס הציבורי שבשמירה על הציבור ועל ביטחונו.

בענייננו, מדובר בפגיעה **משמעותית** בערכים אלה הואיל והמעשים בוצעו בהיות הנאשמת משרתת כשוטרת; בעת ששימשה כמוקדנית במוקד 100; כשהמעשים בוצעו לשם סיכול אפשרות פתיחה בחקירה נגד בן זוגה וחבריה; בנוגע לחשד לתקיפה מינית של אישה בגילופין במועדון; כאשר גם לאחר שהוזהרה המשיכה הנאשמת ופעלה לשם שיבוש החקירה במקום.

במצב דברים זה, שמה עצמה הנאשמת בניגוד עניינים מהותי בין תפקידה כשוטרת, וחובותיה במשטרת ישראל כלפי קורבן העבירה וכלל הציבור, לבין האינטרס האישי שלה והדאגה שחשה לבן זוגה ולחבריו.

11. נסיבות הקשורות בביצוע העבירה מלמדות שהנאשמת פנתה תחילה לשוטרת שתפקידה להעביר את הדיווח לכוחות בשטח וביקשה ממנה לבטל את הגעת הניידות למקום ולמעשה "לסגור את האירוע", תוך שטענה בכזב שמדובר בדוד שלה ובבת הזוג שלו וכי שניהם בגילופין וחוגגים יום הולדת. גם לאחר שהשוטרת הסבירה לנאשמת כי **בקשתה אסורה על פי הנהלים והזהירה אותה לבל תיצור קשר עם מי מהמעורבים**, לא היססה הנאשמת ושלחה מסרונים, על אתר, לבן זוגה דאז, ששהה באותה עת במקום האירוע, עדכנה אותו בתוכן הדיווח שהתקבל במוקד, בכך שכוחות משטרה בדרכם למקום והורתה לו לעזוב את המקום.

למותר לציין כי העובדה לפיה בן זוגה של הנאשמת, או מי מקרב חבריו, לא היו מעורבים באירוע עליו דווח, אינה מעלה ואינה מורידה לענין **פוטנציאל הנזק** שיכול היה להיגרם, לו כך היו פני הדברים. על נזק פוטנציאלי שכזה ועל השלכות המעשים עמד בית המשפט בת"פ (שלום ב"ש) 54987-08-16 **מדינת ישראל מח"ש נ' שי בן יחזקאל שלמה** (23.11.17) בקובעו:

"שוטרים מעידים בבתי משפט חדשות לבקרים ומכוח חזקת תקינות פעולות המנהל, על דרך השגרה, סומך בית המשפט על המצג שמוצג לו מטעם רשויות החוק. מכאן גם, פוטנציאל הנזק העצום העלול להיגרם, כתוצאה מחריגה של איש משטרה מחובותיו בהקשר זה".

הגם שלא התרשמתי כי היה במעשיה של הנאשמת משום תכנון מוקדם או תחכום, הרי שאין חולק שהיא ניצלה את הכוח שהופקד בידיה, מכוח תפקידה, ועשתה שימוש לרעה במידע רגיש שהגיע אליה (או לחברתה במשמרת) מכוח סמכות זו.

הסיבה שהביאה אותה לביצוע העבירה, כפי שעלה מדבריה בשרות המבחן, לפיה ביקשה, כביכול, "להרשים" את בן זוגה בכוח שהיה בידיה מתוקף תפקידה, אף היא חמורה בפני עצמה. בנקודה זו מקובלת עליי טענת המאשימה לפיה דווקא העובדה שהנאשמת בת למשפחה מרובת שוטרים, כמו גם העובדה שחלומה היה לשרת כשוטרת (נע/2), נזקפת לחובתה בנסיבות אלה, הואיל ושומה עליה שתהא מודעת לגודל האחריות שהוטל על כתפיה ותשכיל שלא לנצל לרעה את הכוח שניתן לה מתוקף תפקידה זה.

בנסיבות אלה, טענת ב"כ הנאשמת לפיה, למעשה, היתה זו המשטרה שהתרשלה בכך שהציבה את הנאשמת במוקד 100 לאחר ההחלטה להדיחה מהקורס, היא טענה מקוממת שטוב לו לא היתה נטענת כלל.

12. מדיניות הענישה בעבירה בה הורשעה הנאשמת מעלה שקיים מנעד רחב בענישה, כאשר על פי רוב עבירת שיבוש מהלכי משפט לא נדונה לבדה, אלא בנוסף לעבירות אחרות. עיון בפסיקה מעלה שהעונשים המוטלים על נאשמים נעים ממספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות (ת"פ (שלום רמ') 2078-10-13 **פרקליטות מחוז מרכז נ' עבד אל מונעם אל ג'יוסי** (19.3.15); ת"פ (שלום נת') 6828-04-13 **מדינת ישראל נ' יוחאי גליקסמן** (12.11.14)); מספר חודשי מאסר לריצוי בפועל (ת"פ (שלום תל אביב-יפו) 10072/03 **מדינת ישראל נ' בלומנטל נעמי** (14.3.06)); ועד לשנת מאסר (ע"פ 4831/13 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (8.1.14)). קיימת גם פסיקה המטילה עונש של מאסר על תנאי (רע"פ 7153/99 **אורי אלגד נ' מדינת ישראל**, נה(5) 729; ע"פ 236/88 **אברהם איזמן נ' מדינת ישראל**, מד(3) 485).

[וראה גם: ע"פ 9284/17 **יניב נג'י חורש נ' מדינת ישראל** (5.3.20); ת"פ (מחוזי מרכז) 24417-01-12 **מדינת ישראל נ' יניב חורש** (25.10.17); ת"פ (שלום ים) 34193-10-12 **מדינת ישראל נ' משה למה** (19.6.14)].

13. נוכח נסיבות ביצוע העבירה, מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים ומדיניות הענישה, אני קובע כי מתחם העונש ההולם נע בין חודשיים מאסר לריצוי בעבודות שירות ועד ל-12 חודשי מאסר.

14. בחינת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה מעלה כי הנאשמת בת 21, ביצעה את העבירה בהיותה כבת 19, נעדרת עבר פלילי, הביעה חרטה וצער בפני שירות המבחן ובית המשפט, לקחה אחריות מלאה על שארע, ודומה כי במהלך הזמן שחלף הפנימה את חומרת המעשים, לא שבה להסתבך בפלילים, ואף החלה לימודים אקדמיים. ממקבץ מסמכים רפואיים שהגישה לשירות המבחן ולבית המשפט (נע/1; נע/6-8) עולה שהנאשמת מאובחנת מגיל 13 כחולה בקדחת ים תיכונית (FMF), המתאפיינת בעיקר בהתקפי כאבי בטן חזקים וחום, מצויה במעקב ראומטולוג ומטופלת תרופתית. לפי הנתען בעקבות ניהול ההליך הפלילי חלה החרפה בהתקפים אותם חווה, זאת בשל הלחץ הנפשי בו נתונה המהווה גורם משפיע על סימפטומים של המחלה.

מהתסקיר עולה שהנאשמת שירתה שירות צבאי מלא, תחילה כשח"מ ולאחר מכן ביחידה לחקירות מיוחדות (ימל"מ) במצ"ח. ממכתבו של מפקד הימל"מ, סא"ל יניב חורש, עולה כי הנאשמת מתוארת כחיילת ישרת דרך, שעשתה תפקידה

במוטיבציה מעוררת השראה במקצועיות ומצוינות, היתה אהודה על חברי היחידה וביצעה תפקידה בצורה מעולה (נע/3).

שרות המבחן התרשם שהנאשמת אינה בעלת דפוסים עבריינים, כי העבירה בוצעה על רקע היעדר שיקול דעת, העריך כי אין צורך במעורבות טיפולית וכי קיים סיכון נמוך להישנות עבירות דומות מצדה.

סוגיית אי ההרשעה

15. כאמור, ב"כ הנאשמת עותר לביטול ההרשעה. הכלל הוא כי מקום בו בית המשפט קובע שאדם ביצע עבירה יש להרשיעו בדין, וסיום ההליך ללא ההרשעה הוא צעד נדיר וחריג שיש לנקוט בו במקרים יוצאי דופן (רע"פ 1623/14 ג'בארה נ' מדינת ישראל (1.4.14); רע"פ 2180/14 שמואלי נ' מדינת ישראל (24.4.14); רע"פ 3589/14 לוזון נ' מדינת ישראל (10.6.14); רע"פ 7224/14 פרנסקי נ' מדינת ישראל (10.11.14); רע"פ 7109/14 סייג נ' מדינת ישראל (20.11.14)).

הלכה פסוקה היא שעל נאשם המבקש לסיים עניינו ללא הרשעה בדין לעמוד בשני מבחנים מצטברים: האחד, כי סוג העבירה מאפשר לוותר, בנסיבות המקרה המסוים, על ההרשעה מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים; והשני, כי ההרשעה תביא לפגיעה בשיקום הנאשם (רע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל נב(3) 337; רע"פ 2513/96 מדינת ישראל נ' ויקטור שמש נ(3) 682).

16. בענייננו, אני סבור כי סוג העבירה בה הורשעה הנאשמת, נסיבותיה וחומרתה אינם מאפשרים שקילה של סיום ההליך ללא הרשעה, מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים, שעניינם, בין היתר, הרתעת הרבים וגמול. כאמור, מדובר בנאשמת ששימשה כשוטרת במשטרת ישראל, אשר התנהלה באופן חמור, בעת שביצעה תפקידה במוקד 100, מוקד בעל חשיבות ורגישות עצומים, בהיותו השער המתווך בין האזרח - כאשר במרבית הפניות מדובר בנפגע העבירה עצמו או בעד לביצוע עבירות או במודיע שבא להתריע מפני ביצוע עבירות - לבין רשויות אכיפת החוק. הנאשמת ניסתה לשבש הגעת כוחות משטרה למקום בו נחשדו אנשים בביצוע תקיפה מינית של אישה בגילופין, ומשהדבר לא צלח - מיהרה למלט את בן זוגה וחבריו מהמקום באמצעות דיווח אודות הגעת משטרה למקום, באופן אשר פגע באמון הציבור במשטרת ישראל, תוך שימוש פסול בכוחה ובסמכותה כשוטרת וניצול מעמדה ונגישותה למידע משטרת רגיש. כאמור, חומרה יתרה נודעה לעובדה שמדובר בהתנהלות שהמשיכה, אף לאחר שהובהר לנאשמת כי התנהלותה אסורה והיא הוזרה לבל תיצור קשר עם מי מהמעורבים באירוע.

הפרת האמון של האזרחים המדווחים אודות חשד לביצוע עבירת מין; הניסיון לשבש את הגעת כוחות המשטרה למקום; שיבוש מהלך החקירה התקין של האירוע; כל זאת בשל ענין אישי של הנאשמת - כל אלה אינם עולים בקנה אחד עם סיום ההליך ללא הרשעה מבלי לפגוע בשיקולי הענישה.

17. גם את הטענה לפיה הרשעה בתיק תביא לפגיעה בשיקומה ובעתידה של הנאשמת אין בידי לקבל. ברי, כי כל הרשעה עלולה להכתיים את הנאשם ולפגוע בעתידו. על כן, נקבע בפסיקה כי על הפגיעה להיות מוכחת, קונקרטית

ומוחשית, וכזו שהיא קשה וחמורה, ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, לפיהן עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד (רע"פ 9118/12 אלכסנדר פריגין נ' מדינת ישראל (1.1.13); רע"פ 2180/14 שמואלי נ' מדינת ישראל (26.4.14); רע"פ 1439/13 קשת נ' מדינת ישראל (4.3.13)).

באשר למידת הוודאות לקיומו של נזק קונקרטי, עמד על כך בית המשפט העליון ברע"פ 7224/14 משה פרנסקי נ' מדינת ישראל (10.11.14) -

"בראש ובראשונה אבקש להתייחס לטענה, לפיה 'די במידת ודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי' כדי להימנע מהרשעתו של הנאשם. גישה זו אינה עולה בקנה אחד עם פסיקתו של בית משפט זה, לפיה יש להצביע על כך שהרשעתו של הנאשם תביא 'לפגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו', ולבסס טענות אלה בתשתית ראייתית מתאימה... החובה להצביע על קיומו של נזק קונקרטי, מתיישבת עם אופיו המצומצם של החריג שעניינו הימנעות מהרשעה, אשר נועד לחול אך במקרים מיוחדים בהם קיימים טעמים כבדי משקל הנוגעים לצורכי שיקומו של הנאשם. אימוץ עמדתו של המבקש, עלולה להוביל לסטייה מהאיזון הבסיסי העומד ביסודו של החריג, ואת זאת אין בידי לאפשר. יתר על-כן, המבקש אף לא טרח לתמוך את טענתו בתשתית ראייתית מתאימה, ולטעמי אין די בהצגת הסכם עבודה, לפיו הרשעה בפלילים עשויה להשליך על תעסוקתו העתידית של המבקש".

בנסיבות אלה, לא הצביעה הנאשמת על "פגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומה", ולא על נזק קונקרטי ומוחשי כנדרש, ואף לא הניחה תשתית ראייתית מתאימה. ולראיה, כיום הנאשמת התקבלה ללימודי ניהול מערכות בריאות במכללה האקדמית בנתניה (נע/4; נע/5), מבלי שיהיה בהליך הפלילי כדי לעמוד לה לרועץ, ואף אין בעצם ההרשעה בפלילים כדי למנוע ממנה המשך עיסוק בתחום.

אדרבא, יש לומר כי ככל שהנאשמת עתידה לעסוק בתחום רגיש בו קיימת חשיבות לעברו הפלילי של אדם ולטוהר מידותיו, מן הראוי שדבר ההרשעה דן יובא לפני הגורמים הרלוונטיים טרם העסקתה.

כך, למשל, בת"פ (שלום י-ם) 34193-10-12 מדינת ישראל נ' משה למה (19.6.14), התייחס בית משפט להרשעתו בדין של שוטר מג"ב בעבירה דומה, ובתקיפה, וקבע -

"... אין ספק, כי הרשעה פוגעת באדם צעיר הנמצא בתחילת דרכו בחיים. עם זאת, אין עולה מהתסקיר נזק חריג אשר עלול להיגרם לנאשם בשל הרשעתו, בוודאי לא נזק העומד כנגד חומרתן של העבירות אותן עבר הנאשם... שתי העבירות אותן עבר הנאשם כוללות רכיב של מעילה באמון אשר ניתן בו במסגרת מילוי תפקידו. מדובר בנתון אשר אמור לעמוד לפני מעסיק עתידי, ככל שיבקש הנאשם לעסוק במקצוע אשר יש בו דרישה לחובת אמון מיוחדת... מדובר בנתון אותו רשאי מעסיק לשקול ובית המשפט אינו אמור למנוע ממעסיקים עתידיים את המידע על העבירות בהן נכשל הנאשם".

גם ברע"פ 923/19 פלונית נ' מדינת ישראל (2.4.19) נקבע באופן דומה -

"יתרה מכך, אני סבור כי גם אם עלולה להיפגע יכולתה של המבקשת לשמש עורכת דין, יש להותיר את הדיון בדבר בידי הגורם המוסמך. הדבר עולה בקנה אחד עם האינטרס הציבורי שכן משנמצא כי נאשם ביצע עבירה פלילית שעלולה להשפיע על כשירותו לעסוק במקצוע מסוים, מן הראוי כי הדבר יבחן על ידי הגורמים המוסמכים לכך... הדברים נכונים ביתר שאת, במקרה שלפנינו בו המבקשת רוצה להמשיך לעסוק בעריכת דין לאחר מעשיה החמורים".

בכל הנוגע לרצונה של הנאשמת להשתלב בלימודי רפואה בעתיד, הרי שמדובר בטענה תיאורטית ורחוקה. כך למשל הובא לענין זה בע"פ 6810/06 דורון בירו נ' מדינת ישראל (6.3.07) באשר לבקשה לביטול הרשעתו של חייל מג"ב בעבירה דומה -

"בבית משפט קמא הושם הדגש על רצונו של המערער בלימודי רפואה שעל כך אמר בית משפט קמא שמדובר בטענה רחוקה ולא קונקרטית. בפנינו לא היתה חזרה על טענה זו ואת מקומה תפסה הטענה הכללית כי המערער חפץ בהשכלה גבוהה ובשיפור מצבו. הדעת נותנת כי את מטרותיו אלה יוכל המערער להשיג חרף קיומה של ההרשעה. בבוא הזמן, ואם יתמיד באורח החיים הנורמטיבי, יוכל לפעול למחיקת ההרשעה".

18. הפסיקה דנה רבות בסוגיית אי-הרשעה בעניינם של נאשמים צעירים, הנמנים על קבוצת "בגירים-צעירים", דוגמת הנאשמת, שביצעו את העבירות על גבול הקטניות ואף בעת מתן גזר הדין היו צעירים מאוד, והכירה בכך שמדובר בקבוצת גיל ייחודית, שיש לתת בה משקל רב לשיקולי השיקום (ת"פ (מחוזי מרכז) 22679-09-16 מדינת ישראל נ' משה קליין (4.7.19)), לעיתים כדי ביטול הרשעתם בדין (ת"פ (שלום ק"ג) 36718-01-18 מדינת ישראל נ' גיאורגי איזרייב (24.06.20); עפ"ג (מחוזי מרכז) 14167-10-15 פרנג'ו אלמנאו נ' מדינת ישראל (9.2.16)).

ואולם, גיל צעיר אינו חזות הכל, כשלצדו ניצבים שיקולי ענישה נוספים, דוגמת גמול, הרתעה והגנה על האינטרס הציבורי (רע"פ 1955/19 גאיד אבו רקייק נ' מדינת ישראל (1.4.19); רע"פ 7658/18 זוהר נ' מדינת ישראל (1.11.18)).

גם העובדה לפיה הומלץ על ידי שירות המבחן לבטל את הרשעת הנאשמת אינה אמורה להכריע את הכף, שכן הלכה מושרשת היא כי בית המשפט אינו כבול להמלצות שירות המבחן, הואיל ושיקוליו של בית המשפט רחבים ומקיפים יותר מאלה של שירות המבחן, אשר במקרים מסוימים מתמקד יותר באינטרס הצר של הנאשם ולא מעניק משקל מספיק לתמונה הכוללת (רע"פ 10524/09 בוזגלו נ' מדינת ישראל, 5.1.10); דנ"פ 4409/12 עובד נ' מדינת ישראל (10.6.12)).

19. לאור האמור לעיל, אני סבור כי יש להותיר את הרשעת הנאשמת על כנה.

אציין שעיינתי בפסיקה שהוגשה מטעם ההגנה, במסגרתה נמנעו בתי המשפט מלהרשיע נאשמים בעבירות חמורות יותר מזו שביצעה הנאשמת כאן - בכל הנוגע לת"פ (שלום רח') 27336-04-17 מדינת ישראל נ' איתי אבידן (4.6.19), הרי שהוגש ערעור מטעם המדינה, אשר התקבל חלקית ובית המשפט המחוזי הרשיע את הנאשם והוסיף רכיב עונשי

בדמות מאסר על תנאי (ע"פ (מחוזי מרכז) 54696-06-19) מיום 11.2.20; בע"פ 5446/15 אשר חנימוב נ' מדינת ישראל (3.3.16) דובר בצבר נסיבות מיוחדות שהביאו את בית המשפט להחלטה זו, ובין היתר, ביצוע העבירה בעקבות משבר נפשי עמוק, חדילה מן המעשים עוד טרם החלה החקירה המשטרתית, תשלום פיצוי למתלוננת עובר לגזר הדין וסיום ריצוי צו השל"צ שהוטל עליו. בנוסף, הוכחה פגיעה ישירה בעיסוקו המקצועי כנהג אמבולנס חירום וחובש במד"א, כאשר בית המשפט הדגיש בפסק דינו כי **"לקראת סיום, אנו מבקשים לחזור ולהדגיש כי הגענו לתוצאה זו בשל הצטברות של כל הנסיבות המיוחדות את המקרה שלפנינו. לולא הצטברו כל אלה יחדיו, לא מן הנמנע כי התוצאה הייתה שונה"**; בת"פ (מחוזי חי') 24104-02-15 מדינת ישראל-המחלקה לחקירות שוטרים נ' ראפת זבידאת (10.2.15), הנאשם הוכיח שההרשעה תפגע פגיעה ממשית בפרנסתו ובשיקומו בהיותו בעל חברת אלומיניום, הציג אישורים בדבר עבודתו עם גורמים ביטחוניים, ונקבע כי הרשעה פלילית תפגע בעתידו וביכולתו לפרנס את משפחתו. בית המשפט קבע במפורש שמתקיים התנאי של "מידת ודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי" לפגיעה בלתי מידתית בעתידו ובסיכוי שיקומו של הנאשם; בע"פ 111/14 פלוני נ' מדינת ישראל (1.4.14) דובר בשני נאשמים שביצעו את העבירה בעת שהיו כבני 18, בתקופת ההמתנה שקדמה לשירותם הצבאי. בפועל, הגשת כתב האישום התעכבה עיכוב ניכר של שנתיים, הם גויסו לצה"ל, ומשפטם הגיע לסיום מקץ כארבע שנים לאחר שסיימו את שירותם הצבאי בהצטיינות והתקבלו ללימודים. ערכאת הערעור ציינה בעניינם במפורש כי **"נודה על האמת: התקשינו בעניין זה, ולא כל שכן נוכח מגמת ההחמרה בענישה בהתייחס לעבירות שבהן הורשעו המערערים אולם, גם נוכח מגמה זו יש להמשיך ולבצע בדיקה פרטנית של כל מקרה לגופו"**. ולבסוף נקבע שיש מקום לייחס משקל משמעותי לחלוף הזמן, שלא רק הביא לשיקום המערערים אלא גרם להם לעוול מיוחד בכך שהיו תלויים "בין שמיים וארץ" במשך כמה שנים, והחמיצו את ההזדמנות לטפל בערוץ של הגשת חנינה באמצעות הצבא; בת"פ 6207-05 מדינת ישראל נגד ניוסטד שון (23.9.08) חברו מקבץ נסיבות מקלות באשר לנסיבות ביצוע העבירה, שעה שמדובר בתובע משטרי שהודיע על פרישה מעבודתו ומעבר לשוק הפרטי, הבין מיד שטעה והחזיר את הכסף שגבה עוד באותו היום.

20. בנסיבות אלה, הגם שהרשעת הנאשמת נותרת על כנה, מצאתי כי יש מקום לסטות לקולא מן הרף התחתון של מתחם ענישה בעניינה משיקולים של סיכוי לשיקום. כאמור, הנאשמת ביצעה את העבירה על גבול הקטינות, ואף כיום נמנית על קבוצת "בגירים-צעירים". היא נטלה אחיות מלאה על מעשיה, הפנימה את חומרת התנהגותה והסיכון שתושב לבצע עבירות נמוך מאוד. מאז בצוע העבירה חלפו כשנתיים ימים, ובינתיים הנאשמת השתלבה בלימודים כבוגרים והיא בעלת שאיפות להתפתחות אישית.

21. לאור האמור לעיל, אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

- א. 3 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים מהיום והתנאי הוא שלא תעבור את העבירה בה הורשעה.
- ב. אני מחייב את הנאשמת לבצע עבודות של"צ בהיקף של 120 שעות, על פי התכנית שגיבש שירות המבחן בתסקירו, ובהסכמתה של הנאשמת. שירות המבחן יעדכן את בית המשפט בתום ביצוע צו השל"צ.

מובהר לנאשמת שכלל ולא תבצע את צו השל"צ או לא תישמע להוראות שירות המבחן ולנהליו, יהא רשאי בית המשפט להפקיע את צו השל"צ ולגזור את דינה מחדש.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז בתוך 45 יום.

ניתן היום, ו' כסלו תשפ"ב, 10 נובמבר 2021, במעמד ב"כ המאשימה, עו"ד סהר גם זה לטובה, הנאשמת
ובא-כוחה.